

Psí kusy a jiné kočičárny

Předmluva

Mám ráda zvířata a především psy. Myslím, že pes je ve své podstatě obrazem svého pána. Protivný pán rovná se protivný a uvrčený pes. Pak jsou lidé sluneční a i jejich psi mají slunnou povahu. Ovšem jsou i jiní naši miláčci, kočky, krysy, morčata. A každé z nich milujeme pro něco jiného. Morče pro jeho veselé pištivé vítání, myšku pro hravost, kočku pro něžnost jejího kožíšku. O lásce k našim chlupatým kamarádům by se daly napsat stohy oslavných básní, mě by přesto pro začátek stačilo, aby jsme si k nim chovali slušně. Starali se o ně, bránili je tak, jako oni nás a když nás náhodou omrzí, abychom je věnovali někomu, kdo je bude milovat, protože štěně nebo kotě hozené do kontejneru vypovídá něco i o nás. Totiž to, že když jsme necitelní ke zvířatům, budeme se stejně tak chovat i k lidem. A možně, že když my budeme někomu na obtíž, tak skončíme podobně. Odložení v nějaké domově důchodců, v takovém tom moderním šuplíku na stáří. To se nám nelíbí, že ano, ale ani většině zvířat se nelíbí v jejich šuplatech, kterým tak honosně říkáme – útulky, a na které přispíváme, abychom si koupili trochu toho čistého svědomí. No, to mi jen tak uklouzlo. Mějte tedy rádi své zvířátko a ono bude milovat vás. Vždycky bude stát na vaší straně, ať se smějete, nebo vám tečou slzy.

AR

Tarzan – první pes kterého jsem potkala

Tarzan, Tarzáněk, nebo taky můj pejsek, byl vlastně prvním chlupatým stvořením, se který jsem se ve svém dětské věku setkala. Krásný čistokrevný vlčák s očima jako dvě plovoucí zlaté rybky. Jak se tradovalo, byl to také hrdina rodiny, který mi zachránil život, když mě babička s mámou nechaly bez dozoru, malinkou a bezmocnou v plechové vaničce plné až po okraj a vesele někde žvanily a pomlouvaly jiné, momentálně nepřítomné ženské. Sesmekla jsem se a

měla velké štěstí, že tam byl on, můj psí zachránce. Výhodou bylo také to, že mi máma na radu babičky navlékla na mé malé buclaté tělíčko tričko proti slunci a pes mě za něj opatrně chytil do zubů a zvedl nad vodu. Fotku svého hrdiny mám stále ještě doma. Můj táta mě totiž neustále v té době fotografoval tak, jak mi pes zachránil život - v malé otřískané vaničce a Tarzan sklánící svou moudrou hlavu nade mne. Pes patřil dědovi a ten se vždy vytahoval, jak ho tohle zvíře poslechne na slovo. Byla to pravda, ale jen zčásti. Sice šel jako vzorně vychovaný vlčák dědovi u levé nohy, ale jen do chvíle, dokud neucítil bažanta nebo zajíce.

„Tarzane, k noze, slyšel si, ty psisko bídný!“ To už byl Tarzan někde hodně daleko v polích a houby mu záleželo na tom, že děda si vyřvává poslední kousek plic. Buď se vrátil s ušákem a děda ho nadšeně pochválil a zajíce mu sebral a nebo přišel pes celý od čumbrků a bez kořisti a dostal vynadáno: „Jsi blbec, takhle se honit, jednou ti myslivec nasolí do zadku broky, že se z toho posereš!“ Děda byl v tomto případě nekompromisní a jeho zásady měly až prapodivné díry. Tarzan byl svou povahou tulák, ale miloval nade vše nás děti a nikdy nedopustil, aby se nám něco stalo. A my děti jsme ho za jeho lásku trápily. Jezdily jsme na něm jako a koni, braly mu miskou, otvíraly mu tlamu a dívaly se na jeho zažloutlé zuby a dokonce ho chtěly tvrdým koncem trávy píchnout do očí.

„Aleno, počkej já ti dám, tohle se pejskovi dělat nesmí.“ Děda mě načapal ve chvíli, kdy jsem svou malou tlustou nožkou zlomyslně utahanému a spícímu psu šlapala na konec ocasu a vždy o kousek se blížila k oné masité části. Pak jsem prudce dupla a pes vyskočil jako na pružince, bolestně zavyl a upaloval se schovat do kopřiv, aby měl aspoň chvíli klid od své malé trapičky. A já dostala přes zadek. Rozbrečela jsem se, ale děda si mě posadil na klín se zvednutým ukazováčkem a řekl: „Pamatuj si, nikdy, nikdy nesmíš být na žádné zvíře zlá, podlá a ubližoval mu. Podívej se na Tarzana, udělala jsi mu bolest a on tě má přesto rád. Nikdy neubližuj zvířatům. To dělají jen slabí a ubozí lidé a ty jsi moje vnučka, tak se taky tak chovej.“ Dal mi pusku a spustil mě z kolenou. Od toho dne jsem neublížila ani mouše. Dokonce jsem lovila mouchy z kýble, aby se neutopily. To děda své tvrzení nebral zase tak vážně. Patrně se podle jeho teorie někomu ubližovat mohlo. Na králíky, kuřata, slepice a holoubata se jeho teorie nevztahovala. A taky třeba na takového sršně. Co mu udělal, že si

vzal do hlavy, že ho zastřelí a zrovínka na okně jejich malé chatky? Pochopitelně se netrefil, ale prostřelil skleněnou tabulku a brok proletěl babičce, která tam soustředěně kuchtila nějakou už dopředu nepoužitelnou lahůdku, okolo hlavy. Zarazila se a pak se podívala na vysypané sklo.

„Chtěl si mě zabít, dědku bídná, jsi bez oběda!“ Děda odložil zbraň, písknul na psa a šel si dát do hospody U Patočků guláš. Babiččiny nestravitelné lívance a vdolky byly pojmem a strašákem všech návštěvníků a jejich žaludků. Ani Tarzan je nežral, jen je milostivě sprovodil ze světa tím, že je jako kosti zakopal ve své boudě, dělajíc si tak zásobu na horší časy. Pak se děda a pes objevili v dálce mezi poli a já začala vzrušeně volat. „Tarzane, Tarzánku! Dědo!“ Děda neslyšel ale pes se zarazil a pak se rozběhl. Na tu dálku to vypadalo, že se polem jen vznáší. Celý udýchaný podlezl plot a samou láskou mě porazil na zadek. Kňučel štěstím a já si lehla na jeho břicho a objímala ho.

„Tarzánku, já tě mám tak ráda.“ Odpoledně přišli naši. Tedy moje maminka a tatínek. Máma přišla už s migrénou a můj otec chemik, donekonečna vykládal dědovi, jaké má používat postřiky, aby jeho jablka neměla červy. Děda ze slušnosti naslouchal, ale když toho měl dost, rázně debatu ukončil: „Kdepak Ludvíku, správný jabka mají mít červy. Co je do takovýho jabka, když ho ani ten bídněj červ nechce?“ Ještě chvíli diskutovali než si můj táta uvědomil marnost svých učeností.

„Nech si svý postřiky zeťáku a já si nechám svý červy.“ V nastalém tichu bylo slyšet jen mou mámu, jak zvrací za chatkou do kopřiv. Já šla za Tarzanem. Spal ve své boudě, která voněla jeho nezaměnitelnou psí vůní, bylo tam seno a klid. Zalezla jsem si až hluboko za něj, odhrnula kosti, které tam měl jako správný pes jako železnou zásobu a usnula. Neslyšela jsem nic, ani jak mě volají k obědu. Všichni, včetně maminky s uvázaným šátkem na bolavé hlavě se vydali mě hledat. Zahrada byla rozsáhlá a děda na ní dokonce vybudoval se svými dvěma syny tři malé rybníčky.

„Alenko, holčičko, kde jsi?“ Máma dodnes, ač je stará a já na samém prahu stáří dokáže skvěle napodobit babiččin roztřesený hlas.

„Ježiši Kriste, pomoz mi najít to dítě!“ Můj otec se tehdy podíval na dědu a vykřikl to, co si všichni už dávno mysleli.

„To ty vaše rybníky! Určitě je moje dítě někde tam.“ Okolo mě se rozhořela lidská válka a já dál klidně spala v psím pelíšku.

„Jdu pro hasiče!“ Pronesl děda zbědovaným hlasem. Náhle si babička všimla Tarzana, jak je neklidný, vrtí se před boudou. Odstrčila psa a nakoukla do hlubin psího domova.

„Alenko, co tady ježiši děláš!“ Pes povyskočil nadšením, že bude mít boudu konečně sám pro sebe a já se pomalu a ospale hrabala ven. Všichni mě začali objímat a rozbrečeli se. Jen já nechápala to jejich nadšení.

„No to jsou mi věci, vy to tady babi pěkně vedete, když holka spí v psí boudě?“ Můj otec se rychle vzpamatoval.

„No a co je na psí boudě tak strašného? Pes je čistej, tak co chceš?“ Můj táta se jen ušklíbl a pak zabručel: „Jsou tam blechy a vůbec, je to psí pelech.“

„Tarzan žádnou blechy nemá! Najdi mu nějakou a za každou ti dám stokorunu.“ Odsekla babička hádavě. Táta rezignoval a protože měl hlad ukončil debatu. Já se v jídle jen porýpala a hned, jak to šlo, jsem vyběhla ven. Za hodinu mi začalo kručet v břiše.

„No co, podívám se co má Tarzan v misce.“ Táta mě načapal ve chvíli kdy pes skučel, že mu ujídám z jeho mísy a já hltala jako o závod. Zvedl mě a zlostně se mnou zatřásl: „Co to proboha děláš, jíst psí žrádlo?“ Rozbrečela jsem se. Zastal se mě děda.

„Co blázníš zeťáku, to žrádlo je čistý. Tarzan přece jí to, co jíme my a ještě k tomu ani chudák nečuch, že jo Tarzane?“ Táta nekompromisně nařídil, aby mě sbalili věci, že půjdu k druhé babičce.

„Já tam nechci, nemá Tarzana!“ Za týden jsem byla zpátky. Druhá babička oznámila, že jsem moc živá a moc jím a zkrátka, nemají na mě trpělivost ani prostředky. Vesele jsem poskakovala držíc se mámy za ruku k babičce Tarzanové a lízala k tomu zmrzlinu. Děda zrovna kosil a radostně nás přivítal přesto, že máma měla zase migrénu a opět se pozvracela u třešně. Já si sedla k Tarzanovi, zabořila tvář do jeho kožíšku a ucítila to vzácné psí aroma, tu nejkrásnější vůni svého dětství ke které mě pojí ticho, klid, světlušky, noční zakdákání slepičky a všechna ta chlupatá stvoření. Je to to pravé štěstí na které si člověk může sáhnout a které vychází z lásky ke zvířeti a které navždy odejde společně s dětstvím.

„Jsem tak ráda u tebe, ty můj pejsku. Tak krásně voníš pejskem. Ty tvoje tlapky také voní.“ Šeptala jsem Tarzanovi. Olízl mi tvář a chvíli

jsme si jen tak hleděli do očí. Ty jeho medové oči jako dva rybníčky na které svítí měsíc, jemně skryté světlými řasami, tak v těch se zračila věrnost a oddanost své malé paničce.

Jako jediného bral děda Tarzana rybařit. Pes vydržel sedět celé hodiny a pozoroval nehnutě na splávek. Jak vzal s sebou mě, bylo to horší. Za chvíli se mi chtělo čůrat, kakat, začala jsem se nudit, štípali mě komáři, zkrátka děda usoudil, že jsem na rybaření ještě moc malá a hlavně nezralá. Mezitím co děda čekal na kapitální štika, babička čekala na lavičce před chatkou na cokoliv. Buď děda něco chytil a byla ryba a nebo nechytil a pak byla vajíčka od našich slepic. Jak uviděla dědu z zatáčky, kde jezdil jen motoráček Elinka, stočila ruce do kornoutku a volala: „Chytil si něco?“ Děda nereagoval a tak babička znovu zavolala.

„Tak co, máš něco?“

„Mám prd.“ Odsekl děda vztekle. Babička neslyšela.

„Cos říkal, že máš?“ Teď už hulákala.

„Povídám, že sem chytil hovno!“ Vykřikl děda stejně hlasitě. Babička pokývala hlavou a šla ke kurníku. Já seděla ž do chvíle než se ke mně přiřítíl Tarzan, strčil mi svou hlavu do klína a já ho hladila a laskala tu psí srst a pusinkovala h na jeho psí uši.

„Tarzánku, mám tě tak moc ráda.“ Jakoby mi rozuměl, vesele mi štěkl do tváře. Pak se u babičku objevil její bratr a přinášel z restaurace, kde byla nějaká kuchařské výstava obří krůtu celou naplněnou nádivkou. Babičce, co se týkalo jídlo nebyla vyběračná ale aby jedla něco, na co prskalo několik desítek mlsných pozorovatelů, tak nato sílu neměla a s bolavým srdcem toho obra dala psovi k boudě. Velký pták trůnil na jeho malé misce jako monstrem a on sám se takového množství masa lekl tak, že zacouval do boudy a nevystřkoval ani čenich.

„Jééé, i ten pes se lekl té hromady masa!“ Zasmál se babička a krůtu vzala a nasekala já na špalku na menší kusy. A Tarzan začala jíst. Jedl a hodoval až se skoro plazil a nemohl chodit.